

A végzés a 7. sorszámú végzés alapján kijavítva.

Budapest, 2026. 03. 03

dr. Németh Andrea

a tanács elnöke s.k.

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.212/2025/5.
A felperes:	felperes felperes címe
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe) vármegyei2 Rendőr-főkapitányság (vármegyei2 címe)
Az alperes képviselője:	Dr. Kurcsics Gerda kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita (mintaper alapján)
A fellebbezést benyújtó fél	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Győri Törvényszék 6.K.700.438/2025/6. számú ítélet

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 24.500 (huszonnégyezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2018. december 1. és 2021. november 30. közötti időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1 Rendőrkapitányság állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete helység2, helység3 és helység4 városrészek voltak.

[2] A felperes a peresített időszakban a körzeti megbízotti munkaköre ellátása mellett rendszeresen látott el működési körzetén kívüli szolgálati feladatokat (járőr, járőrszolgálat, előállított őrzése, átkísérés, kísérorri feladatok, TIK ügyeleti küldések, határrendészeti feladatok). A többletfeladatok ellátása miatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám1 számú határozatával megalapozatlanságra hivatkozással elutasította.

A felperes keresete

[3] A felperes keresetében a peresített időszakra 985.592 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelme jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. tv. (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjára, valamint (5) bekezdésére hivatkozott. A megbízási díj igényelt havi mértékét az illetményalap 75%-ában, vagyis havi 28.988 forintban jelölte meg. Keresetéhez részletes kimutatást csatolt az ellátott feladatokról és arra hivatkozott, hogy a többletfeladatok ellátása nem felelt meg a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 09.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 21. és 22. pontjainak, mivel a működési körzetéből történő elvonás csak eseti jellegű lehet, továbbá a KMB Szabályzat a munkáltató számára csak a működési körzetéből történő elvonásra biztosít lehetőséget, nem más beosztás ellátására.

A mintaper

[4] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelynek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/13. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintő ítéleti indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért – figyelemmel az alperesnél betöltetlen járőri státuszokra is – a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjai alapján megbízási díjra jogosult.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú határozatával a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet a megbízási díj összegszerűségére vonatkozó rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör kapcsán rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következett okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása, azonban a megbízási díjra való jogosultság megállapítása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytálló volt.

[6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletében az alperest a keresettel egyezően marasztalta. Megállapította, hogy a felperes csapatszolgálati, járőri, járőrszolgálati, rendezvénybiztosítási, átkísérési, kísérori feladatokat is ellátott, melyek több elkülönült beosztáshoz tartoznak, és amelyek ellátása a perbeli időszakban – az alperes által is elismerten – legalább a felperes által teljesített szolgálatok 50%-át érintette. Ezekre tekintettel az illetményalap 50-200%-ban megállapítható megbízási díj tekintetében a törvényi minimumhoz közeli 75%-os mértéket nem tekintette eltúlzottnak. A Fővárosi Ítéltábla a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság az alperest a perbeli időszakra 985.592 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését – a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 35. § (6) bekezdésére, továbbá a KMB Szabályzat 21. és 22. pontjára alapította. Megállapította, hogy a felperes a peresített időszakban körzeti megbízotti beosztásban állt, a felek között a perben nem volt vitatott, hogy a felperes a pertárgyi időszakban működési körzetén, azaz az illetékességi területén kívüli és a csoport működési területén kívüli járőri, járőrvezetői, járőrszolgálati feladatokat, átkíséréseket, előállított őrzéseket, kísérori feladatokat, rendezvénybiztosítást, TIK küldéseket, valamint határszolgálati feladatokat is ellátott. Kiemelte, hogy a BMr1. 2. számú melléklete elkülönítve nevesíti a körzeti megbízott, járőrparancsnok, járőr, járőrtárs és határrendész munkaköröket. A BMr1. 2. számú melléklete szerint meghatározott beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti, azonban a munkaköri feladatok meghatározása a munkáltató részéről nem lehet önkényes. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a BMr1. rendeletben meghatározott beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni, azonban a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezen elvi alaptól eredően jogellenes az

olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. A munkáltatónak az a joga, hogy a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és díjazásra való jogosultságát.

[8] A felperes a csatolt kimutatásból megállapíthatóan – az alperes által sem vitatottan – a szolgálatai legalább felében látott el a beosztásához nem tartozó többletfeladatot, ami tartós és rendszeres elvonást jelent. Megállapítást nyert az is, hogy a felperes a perbeli időszakban felmerülő többletfeladatokat rendszeresen a működési körzetén kívül végezte, ugyanis az alperes a különleges jogrend időszakára eső, a működési körzetről történő elvonások eseti jellegét nem bizonyította. A fentiek alapján – a mintaperben hozott első- és másodfokú ítéletben foglaltakra is tekintettel – megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe tartozó feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg a feladatellátás mértékére, az alapfeladatok ellátására gyakorolt hátrányos hatására, valamint arra figyelemmel, hogy a felperes többletfeladatként több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott a perbeli időszakban. A középértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő mértéket a többletfeladatok ellátásával arányosnak értékelte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] Az alperes fellebbezésében - annak tartalma szerint - elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte; másodlagosan pedig – a jogalap fennállása esetére – a megbízási díj 50%-os mértékben történő megállapítását kérelmezte. Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok alkalmazásával nem helytálló következtetést vont le, tévesen állapította meg, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörökhöz kapcsolódó feladatok ellátásáért megbízási díjra jogosult. Érvelését arra alapította, hogy a BMr1. 2. számú mellékletében a szolgálati beosztások megnevezése található csupán, azok tartalmára vonatkozóan semmilyen norma nem rögzít követelményeket. A járőrözés nem kizárólag a járőrszolgálati beosztást betöltő feladata, hanem mindenkié, aki közterületi szolgálatot lát el. Ezt támasztja alá a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 67. § (1) és (2) bekezdése, mely átjárhatóságot biztosít az egyes szolgálati formák között.

[10] A másodlagos fellebbezési petituma körében kifejtette, hogy a megbízási díj megállapításánál fő szempont a végzett feladattal való arányosság; az elsőfokú bíróság által megállapított 75%-os megbízási díj ugyanakkor nem áll arányban a felperes által végzett feladatok mennyiségével. Az okszerű mérlegelés körében a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékében tartja azt – a jogalap fennállása esetén – megállapíthatónak. Érvelése szerint a felperesre nézve a felsorolt feladatok végrehajtása ténylegesen komoly többletterhet nem

jelentett, a körzeti megbízotti feladatai nem szorultak háttérbe; azoktól rövid időre, eseti jelleggel került elvonásra; a járőr jellegű feladatok nem igényeltek komplex szaktudást; a működési körzeten kívül ellátott feladatai időben nem voltak jelentős terjedelműek.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak indokaival egyetértett; másodfokú perköltségigényét 24.500 forintban jelölte meg.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés nem megalapozott.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes a fellebbezésében eljárási jogszabálysértést nem jelölt, az elsőfokú bíróság ténymegállapításait és bizonyítékértékelését konkrét (a bizonyítás eredményének értékelésével összefüggő) jogszabálysértésre hivatkozással nem támadta, a tényállás jogi értékelése, vitatása és az összecszerűséget befolyásoló mérlegelés megalapozatlansága tekintetében eljárási jogszabálysértést nem állított, kizárólag az elsőfokú ítéletnek a jogalapot és az összecszerűséget egyaránt érintő anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte. Ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla az előbbi körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek nem volt olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozása, melyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Így a fellebbezés korlátaira tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett a másodfokú bíróság kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az elsőfokú ítélet a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába és (5) bekezdésébe ütközött-e. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak és a mintaper eredményének figyelembevételével egyéniesítés mellett megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[14] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy e mintapertől – a 6.K.700.398/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel – a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletében kimondta, hogy „A felperes eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek – a

Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján – a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.” „A megbízási díj az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthetően jár, melynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdése az illetményalap 50-200%-ig terjedő mértékben állapítja meg. A mérlegelés szempontjait a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése többek között a munka bonyolultságában, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényében, annak gyakoriságában, a szükséges többlettudás függvényében határozza meg. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, és a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatokat egyedileg megvizsgálva lehet arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladat milyen mértékű megbízási díjat von maga után.”

[15] Az ítéltáblának elsőként azt kellett megvizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott ítéletnek a fellebbezési eljárásban mennyiben van kötőereje. A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint, amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltéréstől szóló 7/2024.JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „A jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (res iudicata) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”. Az ítéltábla szerint azonban a fellebbező fél jogorvoslati joga nem parttalan, fellebbezésében külön ki kell térnie arra, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést mi indokolja, az miben nyilvánul meg.

[16] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi- és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első- és másodfokú eljárásban jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát nem vitatta, arra vonatkozóan nem tett előadást, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, amelyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően tévesen értékelt volna, avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. A Szolgálati Szabályzat 67. § (1)-(2) bekezdésében foglaltak sem jelentik azt, hogy a járőrszolgálat ellátása a körzeti megbízott feladatai közé illeszkedne. A felhívott rendelkezés a szolgálati előjárónak csupán arra ad lehetőséget, hogy egy adott (azaz konkrét, eseti jellegű) feladat meghatározott szolgálati formában történő végrehajtását rendelje el, s nem arra, hogy a járőrszolgálat feladatait visszatérően, rendszeresen a körzeti megbízotti

beosztás részeként kezelje; ilyen törekvés a jogszabály szövegéből („a feladat”) sem olvasható ki.

[17] Mindezek alapján megállapítást nyert, hogy az elsőfokú bíróság a felperes – a perbeli időszak egészét érintő – megbízási díjra való jogosultságáról jogszerű döntést hozott.

[18] A megbízási díj összecszerősége körében az alperes az elsőfokú bíróság értékelési- mérlegelési tevékenységét kívánta támadni, azonban a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kógens előírásnak megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül. Ez okból az ítéltábla – a fellebbezés tartalmának megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díj összegét. Az ítéltábla rögzíti, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő többletfeladat ellátása önmagában megalapozza – legalább a jogszabályban rögzített minimum mértékben – a megbízási díjra való jogosultságot. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, az anyagi jogszabály által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg. Az általa figyelembe vett és ítéletének (34)-(36) bekezdésében ismertetett mérlegelési szempontok a jogszabályi kritériumoknak megfeleltek. A jogi indokolásban írtakból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az arányosság megállapításánál figyelembe vette, hogy a felperes a peresített időszakban összesen 162 alkalommal látott el olyan feladatot, ami nem tartozott a körzeti megbízotti beosztásához, ami átlagosan 4,7 szolgálatteljesítést jelent havonta, emellett azt is értékelte, hogy több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott többletfeladatként. Ily módon - annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít – az ítéltábla az elsőfokú bíróság okfejtését ebben a körben is osztotta.

[19] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[20] A pereszes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX tv. (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a jelen ügyre alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 09.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[21] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (78.847 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[22] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 11.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró